

Jana Bernartová

**Červená Red
jako Like
Ferrari**

www.stromart.cz
www.janabernartova.cz

třída Kpt. Jaroše 31,
602 00 Brno

otevřeno út-pá 13.00-18.00
open Tue-Fri 1pm-6pm

YSTROM
ART GALLERY

RGB 255 0 0

HSB 0 100 100

HSL 0 100 150

LAB 54 81 70

CMYK 0 100 100 0

PANTONE 485

RAL 3028

vernisáž *formal opening*
10. 10. 2017 v 18.00 at 6pm

kurátoři *curators*
Petr Kamenický
Markéta Žáčková

11. 10. | 10. 11. 2017

\ Komentovaná prohlídka za účasti autora
Guided tour with the author
8. 11. 2017 v 17.00 at 5pm

\ Další program galerijních interakcí prosím sledujte na
Follow us for news on events and activities at the gallery
www.facebook.com/stromartgallery

alpaX

100 100
100 150
81 70

Ještě nikdy nebyla výstava ve Strom Art Gallery tak výrazně minimalistická nebo spíše reduktivní jako aktuální projekt Jany Bernartové opatřený názvem plným příslibů: *Červená jako Ferrari*. Tento speciální odstín – rosso corsa – byl od dvacátých let používán na věhlasných italských závodních automobilech. Autorka však zdaleka nepracuje pouze s vizuální atraktivitou červené či s její globálně účinkující „komoditností“. Naopak: soustředí se na neurčitost či nestálost konkrétní barvy v závislosti na dílčích technických podmínkách, individuálním vnímání a fyziologických předpokladech. Rozpor mezi virtuální existencí digitální – v daném případě modré – barvy a jejími materiálními podobami po důkladném průzkumu představila už v rámci tří letošních výstavních projektů: *Tekuté krystaly ROGOB255* (Galéria Plusmínusnula v Žilině), *Výchozí nastavení* (galerie Altán Klamovka v Praze) nebo *Ultramarín extra blue* (Galerie Kaplička v Jablonci nad Nisou).

Otázku barvy tedy Jana Bernartová sleduje dlouhodobě. Konkrétněji ji zajímají možnosti jejího definování či kategorizace v exaktních parametrech, které vůči reálným výstupům opticky selhávají. Tato disproporce očekávání a provedení se intenzivně projevuje speciálně v digitálním prostoru. Právě v něm totiž pocítujeme jako nepřípadné, že neexistuje dokonalé naplnění předem daného kódu. Předpoklad univerzální podoby barvy se hroutí v závislosti na charakteru média a „individuálních“ vlastnostech technických zařízení, která používáme. Ani standardizace nemůže být nikdy dokonalá.

Důležitým prvkem, který v tvorbě Jany Bernartové figuruje jako dlouhodobá konstanta, je princip chyby, což je samozřejmě oblíbeným tématem současného umění. Autorka se pak soustředí především na stopování chyb v digitálním světě, který máme tendenci vnímat jako dokonalou umělou entitu předčící lidské možnosti. V tomto smyslu tedy zpochybňuje technooptimismus v roli zásadního ideového konceptu dvacátého století nahrazujícího víru v Boha vírou v nadosobní platnost exaktních, technických věd. Naděje v ideální společenské uspořádání je už přežitá, ale to, co z uvedeného konceptu přetrvává i nadále, je důvěra v technický pokrok, jenž zůstává hnací silou i v současné neoliberální společnosti.

485

Výstavu lze vnímat i jako průvodce fenoménem barvy, jenž má ovšem výhradně synchronní povahu a důsledně se proto vyhýbá ikonografickým výkladům červené v dějinách umění. Jana Bernartová sleduje „pouze“ aktuální kulturu spotřeby, zboží, které nese kvalitu společenské reprezentace a materiálního luxusu.

Překvapivým rozměrem autorčina přístupu je badatelská důkladnost, s níž prozkoumává zvolené téma, k němuž si opatřuje rozsáhlé rešerše a vytváří si tak poctivou teoretickou základnu. Tu je ovšem schopna redukovat i ironizovat. V předcházejících projektech se Jana Bernartová věnovala modré coby „základní“ barvě digitální éry. Aktuální přestup na červenou rozšiřuje její záběr o moment historické legendy, která pracuje i s motivem „před-digitálního“ světa.

Takřka barokní protiklad „vyzařující versus pohlcující“ je stále platný, jakkoli autorka úmyslně neoperuje s historizujícími, ikonografickými ani psychologizujícími interpretacemi. Co se však jeví v „mediálním moři a jeho fragmentárnosti“ jako nezpochybnitelné, je to, že označované, to jest název barvy ve vzorníku vyjádřený shlukem písmen a číslic, je jedinou neotřesitelnou skutečností. Jinými slovy: označující získává absolutní převahu nad označovaným, které se nám mefistofelsky zjevuje v mnoha různých podobách, daných ničím jiným než charakterem zprostředkování: jednou je „výchozí barva kodifikovaná ve vzorníku“ usídlena v digitálním prostoru, v laserovém paprsku nebo v nátěru stěny, jindy v tisku. Pokaždé je však jiná – množina denotátů je přeplněná. Obligátní „*what you see is what you get*“ tedy nikdy neplatilo a platit ani nemůže.

Markéta Žáčková

Červená jako

Ferrari

Jana Bernartová (*1983), absolventka Fakulty umění a architektury Technické univerzity v Liberci, kde v letech 2003–2007 studovala v Ateliéru vizuální komunikace – digitální média Stanislava Zippeho a kde nyní také pedagogicky působí. V průběhu studia prošla rovněž Ateliérem fotografie a intermediálních přesahů Luba Stacha na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě (2006–2007) a Ateliérem intermédií Václava Stratila na Fakultě výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně (2007–2009). Doktorský studijní program úspěšně ukončila v Ateliéru supermédií Federica Díaze na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze (2010–2013). Žije a pracuje v Praze a v Liberci. Ve své tvorbě prověřuje vztahy mezi virtualitou digitálního prostoru a jejími materiálními prostupy do předmětného světa. Sleduje při tom principy a možnosti přednastavení a standardizace a jejich možná selhání. Prostřednictvím svých vizuálně uměřených intermediálních prací komentuje stav současného světa (umění). Samostatně vystavuje od roku 2007, zatím poslední autorčina sólová výstava proběhla pod kurátorským vedením Terezy Jindrové v Galerii Plusmínusnula v Žilině (*Tekuté krystaly ROGOB255*, 2017).

255 0 0

Never has been an exhibition at Strom Art Gallery as blatantly minimalistic or rather reductive as current project by Jana Bernartová with the title full of promises: *Red Like Ferrari*. This special hue – rosso corsa – has been used for the infamous Italian racing cars since the nineteen twenties. However, the author is far from working merely with the visual attractiveness of red colour or with its globally effective marketability. On the contrary: she focuses on uncertainty and instability of a specific colour determined by particular technical conditions, individual perception and physiological prerequisites. She showcased the discrepancy between the virtual existence of a digital – blue, in the given cases – colour and its material forms, already during three exhibition projects this year: *Tekuté krystaly ROGOB255* [*Liquid Crystals ROGOB255*] (Plusmínusnula Gallery in Žilina), *Výchozí nastavení* [*Default Settings*] (Altán Klamovka Gallery in Prague), and *Ultramarín extra blue* [*Ultramarine Extra Blue*] (Kaplička Gallery in Jablonec nad Nisou).

Jana Bernartová has been following the issue of colour for a long time. More precisely, she is interested in the possibilities of its definition or categorization in exact parameters, which optically fail compared to real outputs. This disproportion of expectation and execution is intensely reflected in the digital space. For it is right there, that we feel it inconceivable that there is no perfect fulfilment of the given code. The assumption of the universal appearance of colour collapses, depending on the character of media and “individual” characteristics of devices we use. Not even standardization can ever be perfect.

An important element, present in the work of Jana Bernartová as a long-time constant, is the principle of a mistake, a popular topic in contemporary art, of course. The author is mainly tracking the mistakes in the digital world that we tend to perceive as an ideal artificial entity superior to human abilities. In this sense, she questions the techno-optimism as a major ideological concept of the twentieth century replacing faith in God by above-personal validity of exact technical sciences. This hope for ideal social order is already outlived, but what remains from that concept is the belief in technological progress, which is still the prevailing driving force in contemporary neoliberal society.

Jana Bernartová (*1983), a graduate of the Faculty of Arts and Architecture at the Technical University in Liberec, where she studied during 2003–2007 at the Studio of Visual Communication – Digital Media by Stanislav Zippe and where she is also teaching. During her studies, she also frequented the Studio of Photography and Intermedia Intersection of Luboš Stach at the Academy of Fine Arts in Bratislava (2006–2007) and Václav Stratil’s Intermedia Studio at the Faculty of Fine Arts of the Brno University of Technology (2007–2009). She successfully completed the doctoral study program at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague, in Federico Diaz’s Supermedia Studio (2010–2013). She lives and works in Prague and Liberec. In her work, she examines the relationship between the virtuality of the digital space and its material transitions into the world of things. She observes the principles and possibilities of presetting and standardization and their possible failure. Through her visually sober intermedia work, she comments on the state of the contemporary world (of art). She has been a solo exhibitor since 2007, her last solo exhibition was under the curatorial direction of Tereza Jindrová at the Plusmínusnula Gallery in Žilina (*Liquid Crystals ROGOB255*, 2017).

3028

The exhibition can also be perceived as a guide through the phenomena of colour, however of a strictly synchronous character and meticulously avoiding any iconographic interpretation of the red colour in the history of art. Jana Bernartová examines “only” the current culture of consumption, commodity which carries the quality of social representation and material luxury.

A surprising dimension of author’s approach is scientific thoroughness, with which she pursues the chosen topic; obtaining related research papers and creating a solid theoretical base, which she is not afraid, however, reduce or ironize. In her previous projects, Jana Bernartová was dealing with the colour blue, as the “primary” colour of digital era. The recent shift expands her scope by a notion of historical legend and addresses also the motives of analogue times.

The almost baroque opposition “radiating versus absorbent” is still valid, no matter that the author intentionally does not apply any historicist, iconographic or psychological interpretations. But what appears in the “media sea and its fragmentation” as undeniable, is that the denoted, i.e. the name of the colour in the sampler expressed by a bunch of letters and numbers, is the only ingrained reality. In other words: the denoting gains absolute grounds over the denoted, which appears to us in a Mephistophelian manner in many different forms determined by nothing but the means of mediation: in one case is “the default colour codified in sampler” nested in a digital space, in another in a laser beam, then in the wall paint, or in print. In every case it is different – the set of denotations is overfilled. The usual „*what you see is what you get*“ didn’t ever apply then, and it never can.

Red Like Ferrari

0 10
0 10
54 8